

„Poporul român e una din minunile lui Dumnezeu în marșul lui pe pământ.”

- Petre Țuțea

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul II
Numărul 71 (641/1116)
7 - 13 noiembrie 2012

Sub păienjenisul spionajului...

Cezar
A. Mihalache

Surprinzător ori nu, pentru un fost director SIE, în speță Cătălin Harnagea, reținerea unui cetățean rus pe Aeroportul Otopeni în timp ce acesta încerca să părăsească România având asupra lui hărți geologice și diverse documente ce vizau rezervele de cupru de la Moldova Nouă nu reprezintă o situație alarmantă. Ba, acțiunea procurorilor DIICOT și a agenților SRI ne-ar putea pune, chipurile, în această lume globalizată în care sateliții „vād” în adâncurile pământului, într-o postură penibilă. Vorba aceea, de ce ne-a sărit tocmai acum muștarul de multicolonie și ne-am trezit hodoronc-tronc să facem ditamai trăboiul mediatic pe seama unei banale rețineri a unui banal individ care avea și el, pe post de souvenir, câteva hărți din albumul needitat al fascinantei și fabuloasei noastre țărișoare?

Probabil, după concepția strategică a fostului director al serviciului de informații externe, ar fi fost mai de bun simț să facem noi singuri niște broșuri geologice de informare pe care să le punem în infochioșcurile din aeroporturi și gări! Și nu poți să nu te întrebi, privind în urmă, oare câte hărți geologice și, mai ales, vizând ce fel de zăcămintele au fost scoase din România chiar în timpul mandatului acestui director SIE dacă acesta își permite să fie atât de indiferent în fața „banalei” situații de acum care a vizat „doar” niște biete resurse de cupru?

De altfel, fostul director și-a permis chiar să sugereze că ar fi fost mai alarmat dacă era vorba de hărți cu altfel de zăcămintele, încercând să ducă în derizoriu situația gravă în care a ajuns România. O țară devenită ciuca bății de joc a tot felul de multinaționale, multiglobale și multiple servicii secrete.

O țară în care spionii își fac mâna, în care FMI ne aplică experimente economice, iar Comisia Europeană ne umilește aplicându-ne „corecții financiare” de parcă am fi retardații Europei.

O țară în care un fost șef de servicii secrete afirmă public că furtul hărților geologice nu reprezintă o situație

alarmantă! Pentru că, în cele din urmă, este vorba doar de documente privind zăcămintele de cupru și nu pe cele de aur, argint ori uraniu. Ale căror hărți au fost oricum sustrate din țară cu mulți ani în urmă, în perioada de început a anilor 90 când granițele țării erau lăsate fără apărare la indicația expresă a detractorului avuției noastre economice, părintele dezagregării industriale a combinatelor și fabricilor care ar fi reprezentat doar simple „mormane de fiare”. Am uitat oare de treburile de fesenist ale aceluia care încearcă să reintre astăzi în scenă drept liberal?!

Atunci se scoteau din țară hărți și prospecțiuni vizând zăcămintele de la Roșia Montana... Și ce întâmplare, astăzi, când fostul premier încearcă să se dea drept liberal în partidul unui lider a cărui consoartă europarlamentară face lobby pentru demararea exploatării de la Roșia Montana, din aceeași țară, sub același fel de ocârmuitori, se încearcă sustragerea prospecțiunilor vizând ultimele zăcămintele nearvunite. Azi cupru, mâine sarea... Resurse atât de „banale” încât un fost director SIE și-a permis să ne bată obrazul pentru neobrăzarea unor procurori și ofițeri SRI care și-au permis să facă atât zgomot pentru gestul cetățeanului rus. Numai că nu trebuie să cădem în capcana subaprecierii resurselor pe care le mai avem, vânzătorii și trădătorii de țară încercând să ne ascundă faptul că valoarea acestor resurse a crescut exponențial.

Și nu poți să desprindzi faptele de o anumită „etichetă”. Pentru că, un fost director SIE ne dă de înțeles că prea exagerăm cu îngrijorarea, iar sub mandatul de premier tot al unui fost director de servicii secrete, celebru pentru loțiunile și cremele de demnitar filfizon, s-a încercat privatizarea unor exploatări similare de cupru. Mai mult, nu poți să nu te întrebi dacă nu cumva fiecare privatizare „strategică” din România nu a fost de fapt precedată de acțiuni similare de spionaj industrial? Pentru că, în mod cert, prinderea unui spion în timp ce acesta încerca să scoată din țară hărțile cu resursele de cupru de la Moldova Nouă se leagă de o viitoare privatizare de care doar noi nu avem habar.

Or, fie și dacă doar enumerăm marile privatizări „strategice” din ultimii 20 de ani avem o imagine a felului în care România a fost cutreierată de felurii spioni industriali și agenții de influență. Pentru că nici un investitor străin nu ar fi intrat la o privatizare doar în baza datelor din caietele de licitație, unde nu se spun oricum prea multe, ci numai după o documentare mergând chiar și până la atingerea secretelor de stat. Și, totuși, oricât de eficienți ar fi fost aceștia ca spioni, fără sprijinul unor trădători de țară, de aici, de pe pământurile noastre, tot nu ar fi reușit să obțină prea multe informații.

Dar poate și mai dramatic e faptul că, în vreme ce noi facem circ mediatic din numărarea spăgilor din buzunarele nașilor (deși, în condițiile în care trenurile au ajuns să aibă și numai două vagoane, te întrebi dacă din bacșiușul blatiștilor conductorii mai strâng de o cafea la capăt de linie), adevărații „nași” ai României ies din țară pe sub nasul autorităților.

Acum am prins unul, poate chiar lăsat la înaintare pe post de momeală (și poate că aici bate fostul director Harnagea când ne sugerează că ne ambalăm prea mult), în vreme ce adevărații spioni își numără deja recompensele.

P.S.:

Un recent accident rutier în care a fost implicat un angajat al ambasadei ruse a „defectat” posibilitatea că un biet de secretar de ambasadă să fi coordonat aici o întreagă rețea de spionaj, acesta fiind și motivul pentru care numele lui nu figura pe lista oficială a Ministerului Afacerilor Externe, personajul fiind scos rapid din țară. Or, deși s-a pus batista pe țambal în privința calității acestuia de demnitar rus, poate că incidentul respectiv a determinat și destructurarea de urgență a rețelei de care răspundea angajatul (în condițiile în care țara noastră a fost pusă pe tavă spionilor, nefiind de mirare să aflăm că până și femeia de serviciu de la ambasadă coordonează o rețea de spionii!), iar reținerea personajului pe Otopeni s-a datorat pur și simplu grabei de a retrage din țară anumiți pionii, cu tot cu datele pe care au apucat să le strângă.

Cu Nașu` la munte și la mare

Ionuț
Țene

Aparent, „trenurile șpagii” au fost „deraiate” de cea mai amplă operațiune împotriva corupției din CFR și Ministerul Transporturilor, cu peste 200 de persoane cercetate, printre aceștia directori și revizori din CFR. În fiecare an, de la călători, „nașii” adunau din șpăgi aproximativ 40 de milioane de lei. Șpaga luată de la călători era împărțită în toalete. „Nașul” rămânea cu o mică parte din câștiguri, în timp ce grosul se împărțea cu revizorii și directorii de la CFR. Piramida mitei începea de la controlorii care luau bani de la călătorii prinși fără bilet. După ce își opreau lor o parte din acești bani, dădeau restul primului superior ierarhic, adică șefului de tren. De aici, mita mergea din mână în mână, ultimii care primeau bani fiind revizorii de specialitate. Banii se dădeau în plicuri, în toaletele trenurilor. La București, banii erau predați prin intermediul chioșcurilor de ziare sau de băuturi răcoritoare de pe peronul Gării de Nord, unde lucrau și rude ale angajaților CFR Călători.

Sigur la prima vedere pare o operațiune de mare anvergură în lupta împotriva corupției. Paguba pentru CFR Călători era de circa 100 mii de euro pe zi, pentru că o treime dintre călători nu și plăteau biletul, fapt ce făcea ca regia să aibă pierderi de 50 milioane euro pe an. Sigur că evaziunea fiscală din Hidroelectrica, ANAF sau de la Legume și Fructe era uriașă față de mica șpagă de la CFR. La urma urmei omul lui Mitrea, marele șpagar Necolaiciu a ras de la CFR prin 2001 circa 100 milioane de dolari. Sigur românii manipulați de televiziuni aplaudă și bine fac, da să nu se înșele că mersul cu Nașu` pe tren va dispărea. Practica la români e veche de pe vremea schiștelor lui Caragiale. Și eu în liceu și studentie, faptul că nu aveam bani de bilet, nu eram fiu de activist PCR și nici odraslă de securist, am circulat cu trenul dând șpagă la Nașu. Așa am putut ajunge la poalele munților

Făgăraș, Parâng, Bucegi, Retezat sau Piatra Craiului să le escaladez crestele. Pentru trenurile personale nici nu-mi băteam capul să caut casa de bilete în gări. Îi dădeam vreo 50 mii lei vechi la Nașu și drumul spre Cluj-Napoca era deschis. Și atunci, totuși, când venea supracontrolul controlorii de bilete intrau în trepidație și ne ascundeau în toalete sau ne dădeau jos din tren de frică. Acum în schimb după flagrantul Poliției s-a dovedit că Supra-Controlul era pe o mână cu Nașii în împărțeala șpagii.

Deci, în statul reformat de securistul de Băsescu, șpaga a ajuns politică de stat generalizată în administrație. Azi au fost arestați trei revizori centrali de la Supra – Control. Să nu fiți naivi că cei trei împărțeau singuri banii și directorii din Ministerul Transporturilor stăteau fericiți pe salarii de 4000 lei în timp ce subalternii făceau averi. E clar că șpaga mergea până sus la directorii generali și chiar la ministru, pentru ca aceștia să închidă ochii la fenomenul „Nașu” de pe trenurile românești.

Să nu fiți naivi că fenomenul Nașu` va dispărea. El va continua în complicitate cu românii care nu vor să plătească un bilet întreg și preferă să dea o mică șpagă controlorului de bilete.

Pe de altă parte, USL care a venit la putere trebuie să-și pună pe funcții bănoase oamenii înfometați de atâta opoziție. Noii directori USL de la minister sigur au dat în gât mafia Nașilor și corupții din Supra-Control pentru a cădea vechile rețele PDL și să-și impună proprii oamenii peste cașcavalul de la CFR Călători, unde se merge și câștigă bine cu Nașu` de la Caragiale încoace.

Chiar credeți că USL, care a înțeles să-și impună în funcții publice proprii incompetenți de partid în locul incompetenților de la PDL, va proceda altfel și românul nu va mai merge pe trenuri cu Nașu`?

Inedit! Caragiale, berarul de la „Bene bibenti”

Ion Ionescu
Bucovu

Caragiale berar! Iată cea mai ingrată meserie a unui mare scriitor care a nemurit teatrul românesc. Putea să-și aleagă altă slujbă, dar cred că lui i-a plăcut ambianța „bodegii” unde vin toți miticii la o gură de vorbă, unde se toacă politică și se bârfește. Poate de aici au ieșit momentele, schițele și mofturile lui. În asociație cu restauratorul și hotelierul Mihalcea, prin noiembrie 1893, Caragiale deschide o faimoasă berărie cu o existență însă efemeră.

Această întreprindere puțin norocoasă a stârnit indignarea confrăților care au reacționat violent, văzând condiția precară a unui mare scriitor silit de societate să-și câștige existența din meserii străine de vocația sa. Primul care reacționează este Anton Bacalbașa care semnează un pamflet în „Adevărul literar” din 15/XI/1893 sub titlul „Caragiale berar”. Al. Macedonski, trecând peste atacurile din „Moftul român”(24.01-23.VI. 1893) publică în „Românul” din 29 noiembrie 1893, un articol, deplângând situația socială a

lui Caragiale. În „O scrisoare”, el face un adevărat rechizitoriu la adresa societății în care scriitorii ajung să se umilească atât de jos. Tot el în cronică ziarului „Naționalul” înfierează soarta lui Caragiale, ajuns în această situație umiltoare. Poetul sa-tirizat în „Moftul român” îi propune lui Caragiale o întâlnire amicală pe teren neutru la bodega „Căpitanul”, în apropierea Cișmigiului în după amiaza de 29 mai 1903 pentru a se împăca.

Văzând că nu-i merge afacerea, Caragiale se desparte de Mihalcea și încearcă pe cont propriu să deschidă în mai 1894 berăria „Bene bibenti” în centrul comercial al Bucureștilor pe strada Șelari. Caragiale cere tribunalului de Ilfov, secția comercială, în petiția cu nr.1514 din 16 mai 1894 să i se aprobe deschiderea afacerii: „Domnule președinte,

În conformitate cu legea asupra înscrisurilor firmelor vin a vă face următoarea declarație.

Comerțul ce întreprind este Berăria în strada Sf. Nicolae Șelari nr. 2, Firma I.L.Caragiale cu emblema „Berăria Academică Bene Bibenti altă (sic!) sucursală nu am procurator m-am și

căsătorit fără acte date

Rugându-vă să binevoiți a dispune înscrierea acestei firme în registrele acestui Onor. Trib.

Primiți vă rog asigurarea mea prea distinsei mele considerațiuni.

Semnează Caragiale.”

Fac mențiunea că numai semnătura îi aparține lui Caragiale, restul scrisului cu această limbă încâlcită, cu cerneală violetă, redactată neglijent, este pesemne a vreunui grefier semianalfabet.

Succesul întreprinderii este încurajator. Gazetari, scriitori, actori își stabilesc acum locul aici la o halbă de bere și la lungi șuiete despre viața literară și politică din București și nu numai.

Cu experiența de acum, Caragiale se gândește că ar fi bine să-și deschidă un restaurant într-o gară importantă, unde afacerea ar deveni rentabilă. Cu banii ce-i adunase, se asociază cu cumnatul său, Teodor Dușescu-Dușu, cu optsprezece ani mai tânăr decât el, soțul Jenicăi Burely, sora mai mică a soției sale, Alexandra Burely și s-au hotărât să ia în antepriză restaurantul din gara Buzău, un nod feroviar unde se întâlnea lume multă, mai ales călători. Întreprinderea a durat

aproape un an, după care a fost părăsită, cu destule complicații materiale. A n i i care au urmat (1896-1897), deși nu e scutit de gesturi și aprecieri răuvoitoare, Caragiale și-a regăsit acel calm interior favorabil creației literare, publicând în ziare și reviste. Pe 8 iunie 1899, Caragiale a trecut în slujba de registrator la Regia Monopolurilor Statului.

De altfel, fire nestatornică, Caragiale nu putea să se izoleze de oameni de unde-și culegea miticismele lui, fugea în excursii, când la Piatra-Neamț, pe la mânăstiri însoțit de prieteni, când la Sinaia, unde „filozofa” la nesfârșit cu „lelea Tinca”, zarzavacioaica, sau cu „Math-eescu-Coloniale și delicatose”. Pretutindeni scriitorul vânează tipuri, ticuri, reacții, limbaj, ca un fin psiholog.

În ziua când a fost pus pe liber de la Regia Monopolurilor, Caragiale a pus în vânzare primul număr din a doua serie a „Moftului român”.

După ce e pus pe liber Caragiale deschide celebra „Berăria Cooperativă” în plin centrul capitalei în Piața Teatrului Național.

Aici vadul era bun. Venea toată protipendada Bucureștilui, unde se discuta

politică și literatură. Ultimul local condus de Caragiale a primit numele legendarului inventator al berii-„Gambrinus”, nume care dăinuie și astăzi în același local. D. Teleor i-a făcut în „Moftul român” următoarea reclamă:

Decât medicamente,
Mai bine, zău, dă fuga
Și trage-i două halbe
De bere de Azuga!

Devala la Gambrinus-
Cea mai frumoasă vale-
Te afli între teatru
Și între Caragiale.

Ferice cel ce poate
Să bea așa nectar,
De nu mai multe halbe,
Măcar un biet pahar.

În sala cu mese multe
și canapele de catifea roșie
așezate de-alungul pereților,
„berarul” Caragiale își primea
amicii cu voioșie.

De anul nou 1902 scoate o broșură cu mitică pe care o distribuie în local cu urarea: „Autorul roagă respectuos pe onor. Clienți ai lui Gambrinus să primească astă cărticică în dar pentru Anul nou 1902 și le urează la mulți ani cu cele dorite.” Scârbit de viața din România el se exilează la Berlin, părăsind definitiv țara.

Comă indusă și proiecte fanteziste...

este construcția de locuințe pentru popor?

Avem și noi teroriștii noștri, nemulțumiți că au același drepturi egale cu noi.

Ne vom ocupa să le oferim costume elegante, în dungii, începând cu liderii organizației udemere, care țin morțiș să mîzgălească Constituția României, pentru a hotărî, pretind aceștia, dacă va fi republicană, semi-prezidențială sau chiar prezidențială.

Auziți ce visuri au! Constituția nu poate fi amendată decât de poporul român. Mă rog, ce a mai rămas din ea. Da, de acord, să fie amendată, dar să se stipuleze clar acolo că România nu mai este de vânzare, că România nu este stat „suzeran”, ci Suveran, că România nu este un stat federal, ci Unitar, iar în România limba oficială obligatorie este Limba Română. România a fost, este și va rămîne Stat Național!

Stimați parlamentari, terminați cu târguilele kelemeniste, cu proiectele fanteziste despre Constituția Statului Român. Ar fi indicat să construiți spitale, nu să le închideți, să creșteți salariile rușinos de mici ale medicilor, pentru a putea lupta împotriva genocidului generat de războiul

contra Poporului Român.

Tot mai multe spitalele din țară, îngenuncheate din cauza sărăciei, a lipsei fondurilor și a medicamentelor, îi pun pe medici în situația delicată de a tria pacienții în funcție de gravitate. Sistemul sanitar românesc suferă la fel de mult din lipsă de personal.

Degeaba s-au deblocat posturile, absolvenții de medicină nu mai sînt interesați să îmbrace halatul alb pentru o leafă de mizerie: 900 de lei lunar, care nu le ajung nici pentru supraviețuire, darămite să-și mai procure documentație profesională. Consecința dramatică a comei induse în care este ținută țara de medicația capitalistă, medicii tineri pe care îi mai avem își fac bagajul și caută de lucru în străinătate, unde pot profesa la standardele inteligenței lor, acolo unde sînt bine plătiți și au un trai decent. Exodul medicilor români a determinat spitalele să accepte absolvenți de medicină care abia au trecut examenele. Coborînd ștacheta, nu mai au pretenția notei minime, 7, la concurs. Acceptă și cu nota 5, adică din cei care îți taie o ureche, în loc sa-ți pună mîna în ghips.

Ajunge, stimați guvernanți, cît v-ați însușit din gospodăria românului! Decît să investiți în regii as-

faltului și ai bordurilor, ocupați-vă de eradicarea acutei sărăcii în care se zbat milioane de români, în cercetarea medicală, în actul medical cetățenesc, care trebuie să fie gratuit. Înființați o secție specială de boli psihice pentru politicienii mincinoși de profesie, cei 70 la sută dintre politicienii care promit în campanii venituri medii de 800 de euro pe lună, pensii de 500 de euro pe lună, zgîrnenori elastici și nemuritori, școli ale viitorului, nu cu pereții căzuți și hazna în curte! Puneți pe picioare agricultura, irigațiile, industria!, ca să aibă poporul hrană și viitor pentru copii. Mulți „demnitari”, ar trebui să-și ia bocceluța din Palat și să plece la pensie. Iar cei mai tineri, să fie supuși periodic controalelor psihologice.

În Rusia, vîrsta de pensionare este 60 de ani pentru bărbați și 55 – pentru femei. Vladimir Putin a împlinit 60 de ani pe 7 octombrie, iar preopinentii, dorind să-l trimită la pensie, au venit la manifestațiile dedicate aniversării sale cu obiecte de care are nevoie omul la pensie: furtun pentru grădină, papuci de casă, aparat de radio, zgardă pentru cîine, pastile Viagra. Deși popularitatea sa a mai scăzut, se bucură totuși de opinii favorabile, mai mult

decît majoritatea politicienilor din Occident. Noi?, pînă vom extrage gazele naturale descoperite în Marea Neagră, să sperăm că dinozaurii Puterii vor fi dispărut în urma căderii unui meteorit. Nu ne încălzește cu nimic descoperirea, atîta timp cît ne alegem cu praful de pe tobe. Ce cîștigă românul de rînd, dacă o firmă controlată de străini exploatează resursele noastre? Ca redevență este mai mult de formă, chiar penibilă. Ei pot exporta gazul la prețuri mai mari prin conductele de interconexiune, odată cu liberalizarea lor, iar pentru noi, „de la ruși vine ploaia pe conducte”, pe bani astronomici. Și cu gazele vom ajunge în situația carburanților. Plătim prețuri vestice în valută, raportate la veniturile mizerie de aici. Statul român nu mai are niciun control asupra resurselor sale, pentru că nu-i mai aparțin.

Cum fiecare naș internațional își găsește nănașul, o concluzie la ceea ce nu se vede scris, ar fi că în mod sigur Iranul este motivul pentru care americanii, de teamă, au investit și dezvoltat rapid tehnologia dronelor.

Din nou despre Statutul Minorităților Naționale

Maria
Cobianu Băcanu

Proiectul Legii privind Statutul Minorităților Naționale este în conținutul său un elaborat pur maghiar, o construcție artificială, o altă formă, dar deghizată în numele tuturor minorităților naționale, de obținere a autonomiei pe care nu au putut-o dobândi prin Proiectul privind Statutul de Autonomie a Ținutului Secuiesc. Din actualul proiect, transpar obiectivele etniei maghiare de realizare a autonomiei teritoriale pe criterii etnice, pe care în documentul de față o introduce subtil sub forma „autonomiei culturale”.

Sintagma „autonomie culturală” nu se regăsește nici în Constituția României, nici în documentele internaționale, nici în studiile de specialitate, ci este o creație tipică pentru liderii maghiari, recunoscuți de noi drept creatori a tot felul de „concepte” și formule prin care să escamoteze sau să justifice proiectele lor de autogovernare. În Proiectul legii actuale, de pildă, la Art. 54 din Cap. V despre Autonomia culturală se afirmă că statul recunoaște și garantează comunităților naționale exercitarea dreptului la autonomie culturală, enunț cu două elemente false. În Constituția României publicată în 2003, la Art. 6 Dreptul la identitate se afirmă că Statul recunoaște și garantează persoanelor aparținând minorităților naționale dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase. Falsurile intervin când vorbesc despre comunități naționale în loc de persoane aparținând minorităților naționale și de autonomie culturală în loc de identitate culturală.

Din acest articol fals derivă apoi întreaga paletă de consecințe care ar urma să asigure competența „decizională cu valoare normativă și administrativă etc., etc.” Merită ca parlamentarii să se documenteze dacă o asemenea „autonomie” urmată de un asemenea cadru instituțional este practică undeva în Europa sau în lume.

Proiectul nu ține seama de un fapt pe care viața îl confirmă fără drept de apel la o cercetare onestă că, în țara noastră respectul grupurilor etnice de către români a fost și a rămas o regulă de aur, o cutumă, un mod normal, firesc de a fi și de a se comporta; că în relațiile interetnice dintre oamenii de diferite etnii românii s-au purtat de la egal la egal cu ei, au fost toleranți, au promovat înțelegerea, cooperarea și recunoașterea valorilor lor, dovedită prin împrumuturile culturale reciproce care au avut loc. Faptul că în ultimul Recensământ sunt 23 de rubrici la capitolul „etnie” este relevant pentru păstrarea și lib-

ertatea de expresie de care se bucură etniile în țara noastră, dar pe care proiectul le transformă în instrumente pentru cucerirea privilegiilor maghiarilor, în special.

Maghiarii utilizează impropriu în proiect conceptul de „comunitate națională” care este adecvat numai pentru majoritatea care formează națiunea. Or, etniile din perspectivă politică, sunt minorități naționale, conceptul de „comunitate națională” fiind corect utilizat numai cu privire la națiunile-mamă din care ele provin. Proiectul vorbește, printre altele, în preambul de „încurajarea dialogului interetnic”, pentru că sună frumos, dar tocmai maghiarii, inițiatorii proiectului, îl refuză sistematic cu românii numeric minoritari din Covasna și Harghita care îl solicită în toate documentele și lucrările lor. Proiectul de lege constituie un pretext pentru crearea unui set de instituții educaționale și culturale separate și scoase de sub forța de decizie a Statului Român. Dacă se scoate sistemul de învățământ și sistemul cultural al minorităților naționale din sistemul general național, s-a creat deja un al doilea sistem exclusiv al minorităților naționale, în afara Statului Român, care luând decizii autonom devine un stat în stat, iar dacă ținem seama că învățământul și cultura sunt domeniile cheie ale definirii etnice, segregarea și autonomia sunt deplin realizate. Mai mult, introduce ruperea de români și a celorlalte etnii asupra cărora trebuie să domnească etnia maghiară.

În proiect nu se pomenește niciodată sintagma Statul Român, ci doar „statul”, formă neutră, ceea ce arată „respectul” pentru români care au numai obligații și, în primul rând, pe cea de a aloca banii necesari pentru instituțiile preconizate;

Nu se vorbește nimic despre români ca majoritate împreună cu care reprezentanții legitimi ai minorităților naționale trebuie să colaboreze ca parteneri egali într-o lege comună privind raporturile lor cu ceilalți etnici; nu se vorbește de cazul particular în România al existenței unei minorități etnice la nivel național – maghiarii – care este majoritară în două județe față de români care au statut de minoritari, situație în care aceștia din urmă, adică românii, ar avea nevoie de o racordare la o legislație privind minoritățile, pentru a-și păstra identitatea națională culturală, lingvistică și religioasă pusă în pericol de etnocrația maghiară; nu se vorbește despre obligativitatea învățării obligatorii a limbii române de către toți membrii minorităților naționale, ca limbă oficială a statului în care trăiesc, limbă cu rol de liant în comunicarea între minoritari și între ei și majoritarii români; de fapt, prin cererea aberantă de a se traduce toate documentele și înscrisurile în

limbile minorităților naționale, acestea nici nu mai au nevoie de învățarea limbii române, ele constituindu-se în republici autonome, de sine stătătoare, desprins de România.

În fapt, la o citire atentă a Proiectului se ajunge la concluzia că România trebuie să asigure finanțarea înființării a 20 de „Republici Unionale” în afara Statului Român, fiecare Republică autonomă cu sistemul ei separat de instituții de învățământ, culturale și religioase; să școlarizeze o armată de funcționari publici și traducători pentru toate minoritățile, pentru serviciile publice, actele administrative normative și documentele de stat, inclusiv diplome, deasupra cărora să troneze minoritatea maghiară prin UDMR. Nu se vorbește despre necesitatea predării limbii române de către profesori români, mai ales în școlile maghiare unde se predă româna prin traducere din limba maghiară de către profesori maghiari slab pregătiți, a predării istoriei românilor și a geografiei țării în limba română.

Proiectul a transformat în articole de lege norme care sunt deja cutume de comportament interetnic ale românilor în raporturile cu ceilalți etnici de zeci și sute de ani, cu scopul malefic de a introduce și adânci segregarea și în raporturile minorităților naționale față de români. În schimb, Proiectul afirmă de peste 15 ori (în articole, paragrafe și alineate) obligativitatea statului de a finanța, subvenționa, suplimenta, asigura fondurile necesare pentru înființarea, organizarea și funcționarea instituțiilor specifice păstrării autonomiei culturale și pentru plata personalului etnic aferent acestora, în acest fel, Statul Român transformându-se într-un simplu ordonator de credite, fără nici o atribuție de control. La Art. 56. punctul j., mai propune și stabilirea unei taxe speciale, în condițiile legii, pentru asigurarea funcționării autonomiei culturale!

În Art. 8, autorii au introdus subtil sintagma de identitate a comunității naționale în loc de identitate a minorității naționale, pe care apoi o folosesc adeseori de-a lungul proiectului, pentru a-și asigura, în numele ei, mult solicitatele „drepturi colective”, care nu se regăsesc nici în documentele internaționale, nici în Constituție. În Art. 10 maghiarii, autorii legii, au propus exact ceea ce ei desconsideră total acolo unde sunt majoritari în raport cu românii, adică consultarea minorității în toate problemele ce privesc drepturile ei, cu precizarea cinică potrivit căreia dacă deciziile nu sunt luate de reprezentanții legitimi ai minorității naționale respective, autoritățile competente sunt obligate să țină seama de voința liberă a acestora, deci unde sunt interesele lor în joc, orice autoritate, fie și a Statului

Român, este obligată să țină seama de voința lor. Art. 13 (2 și 3) știrbește suveranitatea și autoritatea statului român pe teritoriul său unitar și indivizibil, prin interzicerea luării unor măsuri de ordin administrativ (dacă ar avea nevoie) sub motivul „modificării componenței etnice a regiunilor respective și a limitelor circumscriptiilor electorale”. Art. 14, prin mențiunea că minoritățile naționale „pot organiza sărbătorile naționale și religioase proprii”, introduce ideea că minoritarii se consideră națiune și, în virtutea acestui atribut, pot organiza sărbători „naționale”. Fals, conceptul de națiune se aplică numai grupului etnic majoritar care dă numele țării. În Constituție, libertatea de exprimare este garantată, dar aceasta nu presupune organizarea de sărbători „naționale”, ci locale cu caracter cultural sau religios. Cum nimeni nu este mai presus de lege, ea trebuie respectată și în acest caz. Deci, legal este să facă numai sărbători locale cu caracter cultural și religios. Sărbătorile naționale le face țara de origine nu minoritatea. Art. 15 (2 și 3). Extinderea obligației statului de a subvenționa înființarea și organizarea de unități școlare particulare în limba maternă și unități de învățământ confesional excede legea românească și legislația internațională, în condițiile în care în țară sunt sute de școli de stat care funcționează în condiții insalubre. Ceea ce se propune este un privilegiu inacceptabil. Art. 16 introduce ca lege segregarea de la instituțiile preșcolare până la cele universitare și postuniversitare în învățământul tuturor minorităților naționale.

Art. 17 transformă Statul Român într-un instrument de finanțare abuzivă a tuturor unităților de învățământ, cultură și cercetare în limba minorităților, ca și cum minoritarii s-ar pregăti să servească țările de origine și nu țara gazdă în care trăiesc, iar în România ar exista numai minorități nu și o majoritate copleșitoare de români cu nevoie lor. Art. 18 impune pentru minoritari unități școlare ca persoane juridice distincte sub efectivul legal de elevi, inclusiv cu o finanțare suplimentară, în timp ce copiii de români din Covasna și Harghita străbat 6-7 km pentru a ajunge la o școală românească sau familiile lor sunt obligate să se mute la oraș pentru ca ei să urmeze școala în limba română. Art. 19 (2) exagerează nepermis când propune înființarea de către persoane fizice a unor instituții culturale de stat (?), finanțate de stat. Formularea este total confuză. Art. 20 (1 și 2) și Art. 21 supun atât înființarea, desființarea, funcționarea instituțiilor de cultură de stat, cât și numirea conducerii lor sub un rîgușos aviz al reprezentanților legitimi ai minorității naționale. Dar

referindu-ne acum direct la liderii maghiari care au elaborat proiectul (cert, în favoarea lor, în primul rând), îi întrebăm noi, când au înființat Muzeul Național Secuiesc din Covasna și din Harghita, după 1990, s-au consultat cu autoritățile românești?

Art. 21 introduce din nou termenul de comunități naționale în loc de minorități naționale. Acestea împreună cu autoritățile publice trebuie să conserve și să pună în valoare patrimoniul cultural al minorităților. Cunoscându-le conduita interetnică față de români se pune problema: ei, ca majoritari în zonă, s-au gândit că și vestigiile arheologice ale românilor din Covasna și Harghita trebuie conservate când le-au scos din circuitul muzeal și le-au depus în subsolurile muzeelor lor „naționale”?

Art. 51 (b) are o prevedere care este discriminatorie față de majoritarii români când se afirmă că Consiliul Minorităților Naționale (CMN) are, printre alte atribuții, și pe aceea de „a analiza și propune Guvernului măsuri de îmbunătățire a vieții sociale și culturale a cetățenilor aparținând minorităților naționale”, ca și când românii nu ar trebui să se bucure în aceeași măsură de îmbunătățirea condițiilor de viață. Ceea ce se propune, de fapt, este un fel de privilegiu ce se acordă numai minorităților naționale, dar așa ceva într-o astfel de lege nu este admisibil. Din nou, și din păcate mă repet, transpare concepția, mentalitatea de foști privilegiați a autorilor maghiari pe care vor să și-o impună și aici.

Mentalitatea de „beneficiari” a cât mai multor finanțări de la statul român rezultă și din Art. 52 în care se spune că „finanțarea activității organizațiilor aparținând minorităților naționale se compune dintr-o finanțare de bază egală pentru toate organizațiile reprezentate în CMN și o finanțare normativă a cărei mărime diferă în funcție de numărul persoanelor care la ultimul recensământ și-au declarat apartenența la minoritatea respectivă, precum și a numărului instituțiilor culturale și de învățământ în limba acelei minorități.

Într-un fel, această finanțare normativă este o stimulare materială a celor ce s-au declarat maghiari. Dar pe cei 19.399.597 de români cine îi mai stimulează bănește pentru statutul etnic de români? Or ei, în concepția autorilor acestui statut sunt meniți numai să finanțeze minoritarii (în special pe maghiari care dețin „o pondere semnificativă”, formulare frecvent folosită în proiect pentru că îi cuprinde în primul rând pe ei) pentru toate construcțiile fanteziste instituționale și organizaționale ale liderilor maghiari?

„Excelența” de la mahala

Cezar
A. Mihalache

Când a venit în fruntea țării, a venit ca „președinte”, nu ca „excelență”. Dar calitatea de președinte a ajuns să-i producă degrabă repulsie și, probabil, atât de umilit s-a simțit după primul mandat că astăzi nu îi mai place să i se zică așa. Ci „Excelență”.

De fapt, titlatura de „președinte” nu i-a plăcut de la bun început, din primele zile ale caznei de a ne fi președinte dând sarcină consilierilor să înlocuiască plăcuța de la tribuna oficială, din „Președinția României” în „Administrația prezidențială”. Astăzi, însă, chiar nu mai suportă această adresare, iar dacă nu i se spune, cu majuscule!, „Excelență”, se supără pe vatra târgului și a țării și ne întoarce ordinar spatele.

Așa a făcut și de Ziua Armatei! Pentru că nu a fost invitat la ceremoniile de la Carei sub titlatura de „Excelență”, nu s-a mai dus. În schimb, nu a avut nici o problemă să meargă din nou în secuime, unde se

duce ori de câte ori e chemat. Acolo îi place! Chiar dacă nu i se spune nici măcar „Domnule, Presedinte!”, darămite „Excelență!”, el se simte acolo ca acasă. Și nu i se așează nici măcar o scamă de jenă pe costumul de demnitar.

Cu Armata Română are însă el ce are. Așa cum a avut și cu polițiștii, când aceștia, mai neaoș, i-au zis „javră ordinară”, cum a avut și cu dascălii, cu medicii și, în general, cu toată țara. Așa că, dacă militarii nu l-au chemat cu fruntea plecată la acțiunile lor jubiliare, i-a abandonat ca un mârșav dezertor. Poate că a fost cu adevărat o problemă de orgoliu, contaminându-se de la Mihai „Liniuță” Briantină. Care se supăra la rândul-i ca proasta pe sat când era mare șef la Externe. Cum nu îi scriau subordonații numele pe de-a întregul, cu tot cu fideaua dintre nume, cum dădea cu hârtiile de pământ, nesuportând „dezonorarea” de a-i se rade cratima atât de boierească.

Și poate că Traian Băsescu s-a simțit într-adevăr cârpit de palma militară... Mai ales că, nici ministrul Apărării nu pare a

fi fost străin, deși așa pozează, de ignorarea intenționată a formulelor de politețe prezidențială din „invitația” cu subînțelesuri trimisă la Cotroceni. Iar faptul că Armata a ales să fie atât de rece în formularea trimisă președintelui, poate fi și un mesaj cazon dat de oștire unui șef al Armatei care și-a lăsat trupele de izbeliște. O armată devenită cenușăreasa PIB-ului național, cu restricții la haine și înzestrare tehnică, dar și strivită în drepturile și onoarea de a manifesta de Ziua Națională.

Dar poate că nu atât lipsa „excelenței” l-a durut pe Traian (băiat de port, el e oricum de a-l casei când vine vorba de mitocăniile protocolare!), ci faptul că ministrul Apărării a înmânat ex-președinților Iliescu și Constantinescu distincția „Emblema Omagială a Armatei”, deși mai nimerit ar fi fost să le dea câte o funie pe post de șnur „omagial”, neuitând să-i măgulească așa cum cum își dorește Băselul’ pentru el. Ba, ministrul i-a mai catalogat și „mari bărbați în stat”, în vreme ce despre Traian (actualul!) nu a spus nimic drăguț. Mai mult, același

ministru s-a dus și la rege să îi dea distincția omagială (și pe care nu o putea acorda acestuia fără scandal dacă nu le plasa și pe pieptul celor doi foști conducători neoșteni). Primii doi șefi de stat omagiați probabil pentru destructurarea postdecembristă a oștirii, iar Mihai celebrat pesemne pentru curajul de a-i fi lăsat pe soldații români de pe frontul de Est în ghearele rușilor. E drept, la Palat, ministrul Apărării nu i-a mai zis și regelui „Excelență”, dar nu pentru că era cu gândul la palma dată lui Băsescu, ci pentru că adresarea de protocol era pur și simplu alta.

Băselul’ a fost lipsit dară, pentru a doua oară chiar!, și de omagii, dar și de formulările languros-protocolare. Și totuși, chiar dacă ministrul apărării, care nu s-a poticnit nici o clipă în vreo neghiobie, ci a jucat direct, Traian Băsescu trebuia să-și lase orgoliile la o parte. Armata îl aștepta la Carei ca șef al oștirii. Pentru că acolo nu se sărbătorea ziua ministrului Apărării, ci ziua Armatei Române.

De fapt, Traian Băsescu nici nu își dorea să

meargă la Carei. Cel puțin, nu când Armata defilează. Pentru că nu-l lasă Budapesta. Iar de nu s-ar fi potrivit cu „eroarea” din formularea de protocol, probabil ar fi găsit altceva. Așa cum e de așteptat să facă și de 1 Decembrie, când probabil va da bir cu fugiții chiar de i se vor trece în invitație toate formulările posibile, de la „excelență” la „majestate”... În fond, trebuie să exerseze defilarea la supermarket, unde o să se ducă, deși chiar că nu o să-i spună cineva la raft: „Excelență!”, că acum se face 9 decembrie și trebuie să împingă la căruțul populismului.

P.S.:

În cele din urmă, dacă ne gândim că și „Sorina” e măgulită drept „excelență” prin stenograme, aidoma multor interlopi, poate chiar ar trebui să-i spunem Băselului așa! Problema e că tot așa li se zice și unor deținuți „de soi” (viță și blazon!) de prin pușcării. Adrian(a) știe de ce...

Istoria seculor în viziunea UDMR: „românii au apărut în ținutul secuiesc în secolul XV”

Dan Tănăsă

Centrul European de Studii Covasna-Harghita a realizat traducerea manualului lansat în luna septembrie la Miercurea Ciuc privind istoria seculor. Manualul ar urma să fie utilizat la predarea unei discipline opționale privind istoria seculor în clasele a VI-a și a VII-a din aproximativ 80 de școli din județul Harghita, fiind redactat de un colectiv de profesori de istorie, istorici și arheologi din zona Ciuc, Odorhei, dar și din Covasna și Mures, lectori fiind profesori de la Facultatea de Istorie a Universității Babeș-Bolyai din Cluj, sub coordonarea istoricului academician Pal-Antal Sandor. Iată câteva mostre din acest manual antiromânesc:

Secuiul este țăran?

Din ce în ce mai des auzim de denumirea țăran secu, deși în rândul seculor aceasta este umilitoare și jignitoare și în prezent. Expresia este folosită pe modelul țăranului maghiar (agricultor, gospodar) de

către cei care nu cunosc că această expresie nu înseamnă pentru secuime gospodarul, cultivarea pământului, ci o persoană incultă, cu comportament necioplit. Această explicație o găsim în istoria secuimii. Conștiința originii hune la secu, s-a păstrat pentru mult

sânge”, adică prin militarie.

Cei ce aveau acest statut juridic s-au deosebit timp de secole de iobagi, de jeleri pe care nu-i considerau secu. În societatea seculor liberi, țăranul însemna denumirea iobagului, jelerului, veneticului cu statut social mai mic. După

mai bine dacă vorbim de cultivator secu, gospodar secu.

Românii din Ținutul Secuiesc

Prezența românilor în Ținutul Secuiesc a fost observată pe vremea regatului, în principal, după cum arată locuințele de vară pe care le-au construit în zonele limitrofe (după cum demonstrează denumirea de localitate Olahfalu – Căpâlnița n.n. – din Scaunul Odorhei, apărută la începutul secolului XV), dar și pe platourile superioare. Numărul acestora crește în paralel cu câștigarea de teren de către raporturile feudale, începând cu a doua jumătate a secolului XVI, și pe teritoriile din interiorul Ținutului Secuiesc. În principal, pe proprietățile feudale, dar ne-am întânit cu ei și în satele, precum și, gospodăriile secuiești. Și comunitățile secuiești angajau cu plăcere păstori români, mai pricepuți ca oricine în creșterea oilor din zona montană.

Începând cu secolul al XVIII-lea, când pe proprietățile feudale

secuiești, respectiv, în gospodăriile secuiești libere, servitorii (iobagi, jeleri, slugi) nu erau selectați dintre secu, decăzuți material (ca mai devreme), figurând tot mai mulți români și jeleri în documente.

În această perioadă se formează și organizația lor bisericească: o parte a acestora sunt ortodocși, alții greco-catolici, ambele confesiuni dispunând în mai multe sate din Ținutul Secuiesc de biserici, parohii mai mici, mai târziu înființându-se chiar și circumscripții protopopiale.

Din punct de vedere lingvistic, românii ajunși în Ținutul Secuiesc s-au amestecat repede și spontan în majoritatea secuiască de limbă maghiară, în schimb, o parte a acestora și-au păstrat identitatea de credință (în același timp, identitatea populară), până în epoca cea mai nouă. În general, conviețuirea cu majoritatea era una armonioasă.

timp în condițiile societății militare. Dacă despre cineva se spunea că este secu, se semnala totodată și statutul său de om liber, a unui om care, deși cultivă pământul, crește animale, dar, ca un nobil, nu plătește impozit, ci „contribuie cu

eliberarea iobagilor de la 1848, conștiința de secu liber se extinde asupra fiecărui vorbitor de limbă maghiară din Ținutul Secuiesc, motiv pentru care – deși, din punct de vedere lingvistic expresia de „țăran secu” este acceptată – este